

Leif Engström på Cecilia Hillström Gallery

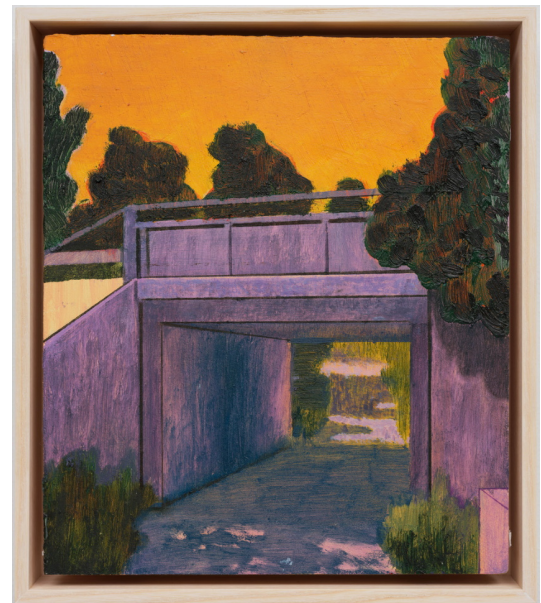
KONSTEN.NET konsten.net/leif-engstrom-pa-cecilia-hillstrom-gallery

Masha Taavoniku

18 april 2021

Cecilia Hillström Gallery i Stockholm presenterar Leif Engströms soloutställning *En kvällspromenad* – åtta målningar samlade i ett av galleriets rum. Engström tog förra året examen från Kungliga Konsthögskolan i Stockholm och hans figurativa måleri visar ofta suggestiva bilder av träd, skogar och bostadshus i förorter eller mindre samhällen. Ibland är motiven inramade med kitschigt målade tapet- och meanderbårder, likt en inbjudan att betrakta det vardagliga från ett annat perspektiv. Den mänskliga kroppen är visuellt frånvarande i konstverken. Trots detta är känslan som uppstår att vi ändå alltid finns där, någonstans.

När jag stiger in i gallerirummet och ser målningen *Juninatten* förflyttas jag till en plats där nuet och det förflutna möts. Motivet är en gångtunnel under aprikosfärgad skymningshimmel och lummiga träd som växer i både för- och bakgrunden. Linjerna är skarpa och penseldragen synliga. Vid sidan om vägen växer gräset vilt som om det inte har blivit klippt på flera månader. Kanske har kommunen sparat in, men var är i så fall klottret? Tunnelns rumslighet ligger dold under en större väg och inte ens solens strålar når den skrovliga marken längst därunder. Jag känner mig omedelbart bekant med platsen trots att jag förmodligen aldrig har varit just där.

Leif Engström, *Juninatten*, 2021

Även *Asfalt och ängar* visar en gångtunnel. Här är tunneln bredare och solen, som snart är på väg att gå ner, ligger centralt vid horisonten där vägen möter himlen. Gångtunneln är skapad för att underlätta trafik och skydda människor från olyckor men ändå vet många av oss att det tidvis är en osäker plats. Under tonåren spred sig berättelserna och nyhetsrubrikerna om överfall i tunnlar som därefter kom att förfölja oss genom livet. Den inbjudande juninatten till trots har vi, utan att ens behöva tänka tanken, motvilligt fått lära oss att det förmodligen är säkrast ta en omväg.

Vissa kvällar eller nätter gjordes trots allt valet att cykla genom tunnelarna och då för att den snabba hastigheten bidrog med en upplevd känsla av kontroll och trygghet. Vad *Juninatten* och *Asfalt och ängar* säger mig är att det finns mer att tala om än det som är direkt synligt. Och att även de mest uppmärksamma av ögon inte förmår se allt.

Leif Engström, En kvällspromenad, 2021

I titelverket *En kvällspromenad* växer gräs och buskar vilt på andra sidan om ett stålstängsel och längre bort lyser mängder av lampor. Likt en ljusslinga i träden sprider sig klotformade ljussken i olika färger över den annars mörka växtligheten. Konstverket får mig att minnas en målning som hänger hemma hos min farmor och farfar, en bild av ett norrbottniskt landskap där vitsippor blommar här och var över den annars karga skogsmarken. Det är Engströms behandling av ljuset, oavsett om det är naturligt eller elektriskt, som gör den stora skillnaden. Stämningen skiftas och bilderna expanderar även bortom sina ramar.

Sida vid sida med *En kvällspromenad* hänger *Länsväg 175* som föreställer de nedre delarna av en gran, och mellan några av skogens alla grenar sipprar skymningsljuset återigen fram. Det är en detaljerad ögonblicksbild av ett träd med en diskret glittrig och blåskiftande ram. Men ändå kommer jag inte riktigt nära inpå. Människans vilja till kontroll verkar inte enbart i småstadens eller förortens byggda miljöer, utan har sedan många år tillbaka spridit sig även till den numera hårt brukade skogen.

Leif Engström, Länsväg 175, 2021

I dokumentärfilmen *Den inre skogen*, som finns att se på SVT Play, talar författaren Helena Granström om hur stadsmiljön upprätthåller just illusionen om att människan har fullkomlig kontroll. Det finns nästan ingenting i staden eller tätorten som antyder att vår värld också innefattar och är beroende av skogarnas, sjöarnas och djurens välmående. Vad Engströms måleri tycks antyda är någonting annat. Konstverken bär på en spänning just i mötet mellan den byggda miljön och naturen, och de upplevs inte som varandras motpoler utan som något spretigt och olikartat men likväl enhetligt. De risiga buskarna och gångtunnlarna hör samman, så också de lummiga träden och enplansvillan i tegel.

Snarare än att vara en bild av att någonting är på väg att hända antyder konstverken att någonting händer hela tiden. I skog och gångtunnlar eller bakom gardiner och persienner, och alldeles oavsett om vi förmår att se vad det är som sker eller inte. Även vid de skenbart stilla platserna är allt i konstant rörelse.

Masha Taavoniku

Bild överst: Leif Engström, Drömmens skepp, 2021 (beskuren). Foto: Cecilia Hillström Gallery, Hudiksvallsgatan 8. Utställningen pågår 8 – 30 april 2021